

2den Valgfreds udtalte, havde ikke Hensyn dertil, men til, hvorvidt disse Renunciationer vare nødvendige, for at en Forandring i Arvesølgen lovlig kunde gjøres, — og det vil sees, at det er to forskjellige Ting. Glæde over Renunciationerne er ganske vist tilstede hos Enhver.

Sindberg: Jeg maatte maaskee tillade mig den personlige Bemærkning, at jeg ikke har meent, at den ærede Folkethingsmand for Holbet Aints 2den Valgfreds (Tscherning) har glædet sig over Renunciationerne, men over den store Magt, der er lagt i Rigsdagens Hænder.

Tscherning: Jeg skal altid glæde mig meget over Renunciationerne og glæde mig over, om vi kunde reducere alle Indsigelser ved Hjælp af vor Stemmegivning.

Udenrigsministeren: Den høitærede Rigsdag venter vistnok ikke, at jeg paa dette Stadium af Sagen skal udtale mig vidtløftigt over dens Realitet. Dersom denne Sag var blevet behandlet her i denne Sal paa den Maade, som jeg, alle Forhold tagne i Betragtning, vilde have anset for den ønskeligste, da vilde den af Enhver især være bleven overvejet i Stilhed, og i Salen vilde ikkun Afstemning have fundet Sted. Sagens Bestaffenhed er saaledes, at den virkelig gjør lange Discussioner om dens Realitet kun lidet ønskelige. Jeg skal altsaa ingenlunde bidrage Mit til, at Sagen nu igen bringes under Discussion, saaledes som det næsten synes at der er Tilbøielighed til. Jeg vil blot betegne lidt nærmere, hvorledes min Stilling i Sagen har været, og jeg vil isærdeleshed betegne det, fordi en æret Rigsdagsmand, som var blandt de første Talere idag (Gram), slyngede en Bebreidelse mod dette Ministerium, som under den forrige Rigsdag ledede Sagen, ligesom det og har været det samme Ministerium, der har ledet de den forudgaaede diplomatistiske Forhandlinger, — den Bebreidelse nemlig, at det havde været vakkende i sin Optræden og i sit Standpunkt i denne Sag. Han udslyngede den samme Bebreidelse, som i forrige Samling saa hyppigt blev gjort Ministeriet, nemlig, at Ministeriet

ikke dengang paaviste Nødvendigheden, den europæiske Nødvendighed af at antage det Kongelige Budskab saaledes, som det forelaae. Ja, det er Sandhed, mine Herrer! jeg bestræbte mig i forrige Session ingenlunde for at paavise, at vi vare europæisk nødvendige til at antage det Kongelige Budskab; jeg afstyrede at føre Beviis derfor. Jeg er nemlig af den Mening, at naar en fornøftig Mand indseer Uundgaaeligheden af en Ting, da skal han i sin egen Værdigheds Interesse søge at bevare Udførelsen af Frivillighed. Jeg antog det for Kongen uværdigt, at han gjennem sit Ministerium skulde forklare for Landets Rigsdag, at han var nødsaget til at gjøre det, som maaskee mishagede ham selv, maaskee mishagede hans constitutionelle Ministerium, maaskee mishagede hans Folk. Det var en Tanke, han aldrig burde lade see. Jeg bestræbte mig altsaa ikke for at paavise nogen europæisk Nødvendighed, — et Ord, som dengang tidt gjensædes her i Salen; jeg nævnedes det ikke, Rigsdagstidenden foreligger til Vidnesbyrd om, at jeg ingenstunde har nævnet den europæiske Nødvendighed, jeg nævnedes kun Warschauerprotokollen og Londontractaten som frivilligt indgaaede af Kongen, som Kongen havde anmodet de europæiske Magter om at indgaae med sig. Altsaa Nødvendigheden, det var den af Kongen frivilligt paatagne Forpligtelse, det var den samme Nødvendighed, som bringer enhver ærlig Mand til at staae ved sit Ord, og modtage det, han har anmodet Andre om at give sig. Da man alligevel ønskede, at en saadan Nødvendighed skulde paavises, sagde jeg: nei, det vil jeg ikke, jeg vil ikke skrive omkring til de fremmede Hoffer og bede dem om at erklære for den danske Nation, at den — undskyld at jeg bruger dette Udtryk — skal bankes til at gjøre det, som den selv kunde have Gavn af. Jeg dirigerede altsaa intet saadant Spørgsmaal til de fremmede Hoffer, men medens jeg vedblivende sagde: „Læs Tractaten og forklar selv hvad der staaer deri“, oplyste jeg de Argumenter, som havde bevæget Kongen og Kongens Ministerium til at afslutte den Tractat, som foreligger, nemlig Sagens Gavnlighed for Landet,